

Arrest

nr. 221 140 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2019 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2019 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Sint Truiden op 07.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart dat hij sinds 2008 in België verblijft. Hij is naar hier gekomen omwille van de problemen van zijn ouders. Hij was minderjarig toen. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar Armenië omdat hij hier geïntegreerd is. Hij is hier afgestudeerd en hij heeft hier alles. Verder laat betrokkene weten dat hij gezond is. En dat hij een partner heeft A. D. (...), waarmee hij kerkelijk gehuwd is. Betrokkene zegt dat zijn partner 1 maand zwanger is, maar dat de dokter dit nog niet heeft bevestigd. Zijn moeder en twee zussen zijn ook in België.

Op 10.10.2018 deed betrokkene te Sint Truiden een melding van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische D. A. (...) °19.02.1991. Op 16.03.2019 weigerde de stad Sint Truiden dit voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat was vastgesteld dat betrokkenes huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering om het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Armenië. Zowel betrokkene als mevrouw D. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning

verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel purely. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Het feit dat betrokkenes moeder en twee zussen (met hun kinderen) ook in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes moeder en zussen zijn evenals betrokkene illegaal in België en hebben meerdere bevel gekregen om het grond gebied te verlaten. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene (als minderjarige volgde hij de procedure van zijn moeder en als meerderjarige) heeft zes regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze zes medische regularisatie aanvragen werden allemaal negatief afgesloten en de beslissingen werden betekend aan betrokkene. De laatste medische regularisatie aanvraag ingediend op 24.01.2012 werd onontvankelijk verklaard op 14.02.2013. Deze beslissing is op 02.03.2013aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes moeder heeft op 10.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 22.10.2013. Deze beslissing is op 19.11.2013 aan betrokkene (die ondertussen meerderjarig was) betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep tegen deze weigeringsbeslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene werd door de gemeente Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19.11.2013 (bijlage 13). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Sint Truiden op 07.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19.11.2013 (bijlage 13). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart dat hij is naar hier gekomen omwille van de problemen van zijn ouders. Hij was minderjarig toen. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar Armenië omdat hij hier geïntegreerd is. Hij is hier afgestudeerd en hij heeft hier alles.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkenes moeder heeft op 25.04.2008 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 03.07.2009. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 24.01.2011. Betrokkenes moeder ontving vervolgens op 13.04.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 12.04.2013) geldig 7 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkenes moeder niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene en zijn moeder bij de verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart dat hij gezond is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 7 mei 2019 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 8 mei 2019 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BuPo-verdrag), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid

ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Ten eerste dient er te worden gewezen op het gegeven dat het huwelijk is een fundamenteel recht dat namelijk door artikel 12 van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en door artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten gegarandeerd wordt.

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat: "Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt: "6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de

Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker:

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker al reeds een geruime tijd een relatie heeft met een Belgische onderdaan. Mevr. D. A. (...) geboren op 19/02/1991 te Jerevan (USSR) met de Belgische nationaliteit, bediende, thans formeel ingeschreven te: (...).

Verzoekers hebben middels het voornemen om in het huwelijk te treden hiervoor een ontvangstbewijs van huwelijksaangifte van de ambtenaar van burgerlijke stand van Stad Sint-Truiden ontvangen met het voornemen om te huwen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Stad Sint-Truiden heeft bij beslissing van 16/03/2019 geweigerd om het huwelijk te voltrekken op basis van volgende motivering dewelke integraal gestoeld is op het negatief advies van het Openbaar Ministerie.

Het negatief advies van het OM was gestoeld op de navolgende elementen: illegaal verblijf; geen bewijs samenwoning; beperkte kennis over elkaar en tegenstrijdige verklaringen”.

Nergens wordt in de bestreden beslissing en in het advies van het Openbaar Ministerie de relatie in se en duur van dit relatie betwist. Het advies is niet gestoeld op de snelle gang van zaken tussen verzoekers.

Middels dagvaarding zoals opgenomen in bijlagen werd het dossier aanhangig gemaakt bij voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Limburg, afdeling Hasselt, Sectie familie- en jeugd.

Er werd een conclusie kalender geacteerd en het dossier zal voor voornoemd rechtbank ten gronde worden behandeld op 17/09/2019.

Verzoeker en zijn partner verklaarden expliciet dat zij al reeds gedurende langer dan vijf een relatie hebben beleven (haar zie overeenstemmende verklaringen hieromtrent HA.L7.007489/2018 dd. 06/11/2018).

“De familierechter heeft volle rechtsmacht. Hij houdt rekening met de situatie zoals die is op het ogenblik dat de zaak door hem wordt behandeld. Ook elementen van ná de weigeringsbeslissing betreft hij bij zijn oordeel. Dat betekent echter niet dat hij een discretionaire bevoegdheid heeft. Hij heeft, net als de ambtenaar van de burgerlijke stand, slechts een gebonden bevoegdheid. Als de voorwaarden vervuld zijn, dan moet de akte worden opgemaakt. Een opportuniteitstoets is niet aan de orde. Op die rechtspleging zijn de regels van het Gerechtelijk Wetboek integraal van toepassing.”

De stelling van verwerende partij dat verzoeker niet persoonlijk aanwezig moet zijn op de zitting ten gronde en bijgevolg hierdoor geen moeilijk te herstellen nadeel kan puren raakt kant noch wal. Verzoeker dient tijdens de behandeling van het dossier ten gronde persoonlijk aanwezig te zijn.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker gedurende een lange periode een relatie vormt met zijn Belgische partner.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker te kennen heeft gegeven dat zijn partner al reeds zwanger is, doch stelt dat de dokter dit nog niet zou hebben bevestigd.

Verwerende partij heeft dit cruciaal punt inzake het zwangerschap niet ernstig onderzocht en heeft aan verzoeker niet de mogelijkheid gegeven om een doktersattest naar voren te brengen. Er wordt thans een attest vanwege Dr. S. S. (...) naar voren gebracht.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat de partner van verzoeker hem spontaan naar Armenië kan volgen, wijl zij al hier tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur; mede eigenaar is van een woning en al reeds jarenlang in België woont en alhier sociaal verankerd is. Verzoeker zijn partner kan niet naar Armenië verhuizen.

Indien men illegaal in het Rijk verblijft, mag men er trouwen als men aan de grondvoorwaarden om te huwen voldoet (Zie: Omzendbrief van 23 september 2004 bij het Wetboek IPR, subtitel K.).

De klakkeloze stelling van verwerende partij dat de weigering vanwege de ABS van Stad Sint-Truiden om het huwelijk te voltrekken een contra indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven volstaat in casu niet.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

“(…)”

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”²

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vevat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

Aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het AD van verzoeker blijkt onstuitbaar dat verzoeker als minderjarige door zijn ouders naar België werd gebracht.

Het kan ter zake niet ernstig betwist worden dat verzoeker al reeds een geruime tijd een relatie beleeft met een Belgische onderdaan. Mevr. D. A. (...) geboren op 19/02/1991 te Jerevan (USSR) met de Belgische nationaliteit, bediende.

Zij zijn kerkelijk in het huwelijk getreden en thans in afwachting van hun eerste kind, aangezien Mevr. D. A. (...) zwanger is.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet³.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld – al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Verzoeker heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met zijn Belgische partner, zoals onstuitbaar blijkt uit de naar voren gebrachte stukken.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst. Hij is immers als minderjarige door zijn ouders naar België gebracht en heeft zijn volledig leven sedertdien alhier doorgebracht. Zijn moeder en zusters wonen nog steeds in België. Verzoeker verwijst hiervoor naar het attest samenstelling van het gezin zoals opgenomen in bijlagen.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen⁴:

- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker is door zijn ouders als minderjarige naar België gebracht toen hij amper 16 jaar oud was. Hij is als een minderjarige naar België gekomen met zijn ouders. Hij spreekt uitsluitend Nederlands. Er wordt in casu niet betwist dat verzoeker al reeds jarenlang een relatie vormt met een Belgische onderdaan met wie hij kerkelijk in het huwelijk is getreden. Zijn partner is thans zwanger. Zulks wordt gestaafd met een medisch attest vanwege Dr. Dr. S. S. (...).

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat verzoeker al reeds een geruime tijd één gezin vormde met zijn Belgische partner. De relatie in se en de duur van deze relatie wordt nergens betwist in de bestreden beslissing, noch door het Openbaar Ministerie in haar weigeringsadvies.

- de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoeker is als minderjarige naar België gebracht door zijn ouders. Hij heeft buiten zijn partner, moeder en zussen niemand meer in Armenië bij wie hij terecht kan na een afwezigheid van 10 jaar. Verzoeker heeft totaal geen sociale, culturele en economische bindingen met of Armenië. Indien hij terug zou worden gedreven naar Armenië zou er een ernstige schending van art. 8 EVRM plaatsvinden.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet⁵.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.⁶

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de Belgische partner van verzoeker te verwachten om naar Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan heeft opgebouwd in België en alhier tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en mede eigenaar is van een woning.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).”⁷

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische partner; zijn hangende beroepsprocedure bij de Familierechtbank te Limburg, afdeling Hasselt, het zwangerschap van zijn Belgische partner, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinsleven in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet.”

3.3.2.2.1.1. Waar de verzoeker in zijn betoog de schending opwerpt van artikel 12 van het EVRM en van artikel 23 van het BuPo-verdrag, die beide het recht op bescherming van het huwelijk garanderen, wordt niet ingezien in welke mate de bestreden beslissing voornoemde verdragsbepalingen schendt daar waar de bestreden beslissing enkel gevolgen met zich meebrengt op het verblijfsvlak.

3.3.2.2.1.2. Aangaande de verwijzing in het verzoekschrift naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.2.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 7, tweede lid, en artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat hij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie". Inzake de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt omstandig toegelicht dat er een risico op onderduiken bestaat nu de verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Ten slotte blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2.2.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de zaak is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermingswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (‘*lawful and genuine marriage*’, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 62).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij “*al reeds een geruime tijd een relatie beleeft met een Belgische onderdaan*”, met wie hij kerkelijk in het huwelijk is getreden en die zwanger is. Hij stelt tevens dat hij “*in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad (heeft) gecreëerd met zijn Belgische partner*”.

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van de verzoeker met zijn Belgische partner het volgende uiteengezet:

“Op 10.10.2018 deed betrokkene te Sint Truiden een melding van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische D. A. (...) °19.02.1991. Op 16.03.2019 weigerde de stad Sint Truiden dit voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat was vastgesteld dat betrokkenes huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering om het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister het bestaan van een werkelijk gezinsleven van de verzoeker met zijn Belgische partner niet aanvaardt, gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Deze weigering was gestoeld op het feit dat dit huwelijk er niet op is gericht een duurzame levensgemeenschap aan te gaan maar wel om de verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met een mogelijk beroep van de verzoeker en zijn partner tegen de voornoemde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt uiteengezet:

“Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.”

De verzoeker voert nog aan dat deze motivatie “kant noch wal” raakt en dat hij tijdens de behandeling van het dossier ten gronde persoonlijk aanwezig dient te zijn, doch beperkt zich wat dit betreft tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij laat na enige wetsbepaling aan te duiden of een stuk van de bevoegde familierechtbank bij te brengen waaruit blijkt dat zijn persoonlijke verschijning inderdaad vereist is. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, een bestuurlijke beslissing die bekleed is met een vermoeden van wettigheid, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermingswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM, temeer nu uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt blijkt dat de verzoeker op 23 april 2019 nog samenwoonde met zijn moeder en twee zussen en niet met zijn partner (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 11, “*Samenstelling van gezin per 23/04/2019*”). De Raad is verder niet bevoegd zelf een oordeel te vellen over het voorgenomen huwelijk.

Voorts dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker het attest van de zwangerschap van zijn partner, de diverse foto's en getuigenverklaringen (stukkenbundel verzoeker, stukken 2, 5 en 6) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de

bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven heeft met zijn partner, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe stavingstukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het attest van zwangerschap niet blijkt dat de verzoeker de persoon is die de zwangerschap tot stand heeft gebracht en dat uit het gegeven dat de partner van de verzoeker van hem zwanger zou zijn nog niet *ipso facto* het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoeker en zijn partner kan worden afgeleid. Voorts tonen de bij het verzoekschrift gevoegde foto's aan dat de verzoeker en zijn partner graag samen op de foto staan, doch niet dat zij met elkaar een stabiele en oprechte *de facto* relatie hebben. De andere bij het verzoekschrift gevoegde foto's tonen dan weer aan dat de verzoeker en zijn partner voor de kerk getrouwd zijn, doch niet dat dit huwelijk gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners en niet op het verwerven van een verblijfsrecht. Wat de getuigenverklaringen betreft, kan er ten overvloede nog op worden gewezen dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen, nu zij dateren van na de weigering door de stad Sint-Truiden om het voorgenomen huwelijk te voltrekken en duidelijk op vraag van de partner van de verzoeker werden opgesteld.

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Nu de gemachtigde het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt, blijkt niet dat deze er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat de verzoeker niet aantoonde dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat zowel de verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, zijn dan ook overtoollig, zodat de eventuele gegrondheid van de grieven die de verzoeker tegen deze motieven aanvoert niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Ook de overige elementen die de verzoeker aanhaalt en die van belang zouden kunnen zijn bij een belangenafweging, met name dat hij sinds zijn 16 jaar in België is, enkel Nederlands spreekt, in Armenië niemand heeft bij wie hij terecht kan en totaal geen sociale, culturele en economische bindingen heeft met Armenië, worden *in casu*, aangezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet wordt aangetoond, niet dienstig aangevoerd. Ook de verwijzing van de verzoeker naar het arrest nr. 186 650 van 9 mei 2017 is om dezelfde reden niet dienstig, en dit nog ongeacht het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Wat het gezins- en familieleven van de verzoeker betreft, kan worden verwezen naar hetgeen hierboven, onder punt 3.3.2.2.3.1., werd uiteengezet.

Voorts brengt de verzoeker geen enkel concreet element naar voren met betrekking tot het hoger belang van het kind of zijn gezondheidstoestand waarmee de gemachtigde van de bevoegde Minister dan wel rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

D. DE BRUYN